

Samen kerken.....

Er is overal een tijd van...

Alles heeft z'n tijd, zei de oude wijze Prediker al in de bijbel. 'Er is een tijd van afbreken en een tijd van opbouwen, een tijd van uitrukken en van planten - van rouwen en van dansen, zoeken en verloren laten gaan, bewaren en wegwerpen'. Het leven is in beweging, nooit hetzelfde. Kun je meegaan in die beweging en de tijden onderscheiden?

Het is nu herfst-tijd. Met z'n eigen veelkleurigheid en soms tegenstrijdige aspecten. Er is storm en regen, er is dood en afbraak, in de natuur, in ons persoonlijk leven en ook in onze tijd en in de wereld om ons heen! Maar ook is er zon die de verkleurde bladeren belicht. Wat ons hart kan doen verstillen van zoveel schoonheid! Als we het kunnen of willen zien!

'Wat doet de herfst jou?', die vraag werd ons gesteld in een groep waaraan ik jaren geleden deelnam, 'verhalen van mensen' geheten. Ik heb toen een verhaal geschreven over: 'ik heb goud in m'n tuin'. Het leek op bovenstaande 'zon'-ervaring. Als ik nu, na onze recente verhuizing naar de Clematishof, kijk naar onze tuin, dan zie ik een pas-geplant, door vrienden geschonken, rood sier-appel-boompje. Het ontroert mij als een levens-beeld van liefde, dank en ook hoop voor zoveel zinvols wat kon en kan groeien in ons leven.

'Pluk de dag', carpe diem, Prediker zou het zó nazeggen. Geniet van al het goede, jou geschonken, want dat is wat de Ene heeft gewild. Maar ook het memento mori, 'gedenk te sterven', hoort bij hem. Nou ja, dat bewaren we liefst voor 'later, ooit' - we denken er liever níet aan!

Misschien helpt ons het beeld van de herfst. De boom geeft niet alleen zijn bladeren af, aan de zich over hen ontfermende aarde, hij verzamelt ook z'n sappen en keert rustig in tot zichzelf en tot z'n wortels. Totdat, na een kale en naakte tijd, een nieuw kleed zich om hem heen legt. Dit beeld kan ons helpen bij het besef van onze broze kwetsbaarheid, een tijd van loslaten. Zou die ons niet dieper kunnen brengen bij wat er werkelijk toe doet in ons leven – onze naakte gestalte? Zou zelfs het vijandige dat ons in ons leven is aangedaan ons niet kunnen herinneren aan onze eigen tekortkomingen jegens anderen in ons leven? En, soms door verdriet heen, bij de woorden en tekenen van liefde en genade waarvan we nieuw mogen en kunnen leven? Waarin we vrucht mochten en mogen dragen zoals het appelboompje? Gister, vandaag én morgen?

Ik kwam bij het opnieuw inrichten van m'n boekenkast opnieuw het boek tegen: 'Wat liefde bouwt blijft eeuwig bestaan', van de duitse pastor Jörg Zink. De titel verwoordt precies waarom en waarin ik geloof. Ook en juist in het herfst-tij van ons leven en van onze wereld. Alles wat zin heeft in het leven, alles wat leidt tot ontkiemen, groeien en rijpen en tot het eind toe van waarde blijft – laat ons dat samen blijven behartigen. Laat onze wortels voeding en water blijven zoeken en vinden! Wees geënt op de Liefde die sterker bleek dan de dood! Onder ons zijn mensen (geweest) die vrucht droegen tot op hoge leeftijd, wij gedenken dezer dagen in ons midden in erkentelijkheid pater Joop Zwart, een bevlogen en betrokken mens. Ik eindig met 'Gebed in de herfst' van collega Jan de Jongh.

***Nu de bladeren vallen,
in de stilte van de herfst,
in de mist en twijfel,
bidden wij u, Eeuwige:
geef dat onze ziel niet sterft,
maar opstaat tegen de dood
zo aanwezig in onze dagen,
opdat we vrucht dragen voor uw toekomst
de oogst van het vrede-rijk.***

Ds. Arie Gootjes